

HERG BENET

Cosmin Cârciova

ORAL

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2015

© 2015 Cosmin Cărciova

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Foto copertă: FlexDreams | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CÂRCIOVA, COSMIN

Oral / Cosmin Cărciova. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-8530-75-8

821.135.1-31

Tipărit în România

Cosmin Cârciova

ORAL

roman

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

PARTEA ÎNTÂI

1.

*În cenușă și gaz
ne vom întoarce.*

Nu-mi plac diminețile. Dar există și lucruri mai urâte, să fim serioși. De exemplu epilepsia. Sau statul la coadă. Sau să-ți scuipe cineva în supa de găluște.

Sunt multe lucruri care mă irită. Mă irită când uit draperiile grupate. Azi dimineață erau la locul lor, camera era cufundată într-o răcoare întunecată, iar ușa de la baie deschisă. Între timp mă hotărâsem să nu mă bărbieresc și să-mi fierb niște ouă. Bun. Până una-alta, arunc un ochi în stradă, să văd cum e vremea. Locuiesc fix în centru. Statuile călăreților sunt la locul lor. E toamnă. O gagică hrănește porumbeii de pe piatra cubică. Dau drumul la televizor și mă așez pe marginea patului. Butonez, fac două ture a programelor și mă hotărâsc asupra unui documentar despre foci. Un urs polar mare și alb a pus gând rău copilului unei foci. Deja îmi imaginez zăpada impenetrabilă împroșcată cu sânge. N-am nimic cu focile, dar pur și simplu o s-o pățească. Am văzut multe documentare la viața mea. Traiul în sălbăticie e aspru. Uite-l, deja își face planul de atac. Molcom, înțelept, viteaz. Amușină ca un cățelandru. Cu câinii chiar am ceva. Să fiu sincer, m-am bucurat foarte tare când au început să dispară de printre blocuri. S-a deschis un restaurant asiatic foarte bine pus la punct. Trebuie să mergi acolo cândva, arată formidabil. Totul e sclipitor. Closetele sunt lună. Ospătarii ar fi capabili să facă orice pentru tine. Să te sărute dacă cumva te simți singur. Sau să-ți asiste nașterea soției. Ideea e că acolo s-au dus câinii de printre blocuri. Ah, ar trebui să vezi fețele de masă! Bijuterii. Nimeni nu vrea să

recunoască, dar le-au făcut felul și au intrat în meniu. Se găsesc în spatele unor itemuri precum porc, vițel, pui sau de ce nu, vinete. Nimeni nu vrea să recunoască, dau vina pe săracii hingheri. Ideea e că m-am bucurat foarte tare. Probabil că și câinii s-ar bucura dacă eu însumi aș intra la meniu. M-au mușcat de nenumărate ori.

Dacă mi-ar auzi gândurile una din cunoștințele mele femeiești, m-ar scuipa în față. Nina. Ar face orice pentru câini, pur și simplu îi adoră. Crede despre ei că sunt scumpi și dragălași. Nu doar despre cei mici are părerea asta. Crede că au suflet. Doamne Sfinte! Poți să crezi treaba asta? Dacă vede un câine pe stradă, imediat i se face milă. Vaaai, frumosule, cât de slab ești! Ești atât de slab!!! Ahh, Orsin, tu vezi cât e de slab? Hm, zic, nu e foarte slab. Poate așa e rasa. Nuuu, e numai piele și os. Apoi, dacă-ți vine să crezi, îl ia acasă și se dă de ceasul morții să-i găsească un stăpân. Vorbește cu toată lumea despre asta, dă telefoane (între timp bagă mâncare în câinele ăla afurisit de parcă n-ar exista ziua de mâine), își face griji, i se rupe sufletul. Când mă gândesc că am avut o relație cu femeia asta.. Au fost 3 luni ciudate. Oricum, ieșim desul de des. Obişnuiesc să fiu bun prieten cu fostele partenere. Ieșim în oraș, mâncăm, mergem la cumpărături, lucruri din-acestea. Le mai repar câte o priză. Sau verific chiuveta. Sau le dau prezervative fiilor dacă e cazul. Sau le ajut dacă-și cumpără mobilă. Dacă ar afla Nina că mă bucur de măcelărirea câinilor mi-ar scuipa în supa de găluște. Mai mult: Am mers să mănânc la restaurantul respectiv. Nu vă supărați, îl întreb pe unul dintre nesupărăcioșii ospătari, chestia asta ar fi făcută din carne de vițel? Sigur că da. Hmm.. Și în chestia asta ați băgat chiar carne de pui? Desigur, domnule. Îi zâmbesc aluziv, ștregărește și îi fac cu ochiul. Și ce crezi? Îmi face cu ochiul înapoi. Nu pot să înțeleg de ce majoritatea oamenilor sunt oripilați de gândul că ar putea mânca friptură sau tocană de câine și atât de comozi în privința porcului. De unde selecția asta? Am petrecut două săptămâni cu o familie într-o regiune

afectată de foamete. A fost o experiență dată naibii. O să-ți povestesc cu altă ocazie. Vreau doar să subliniez faptul că mi se pare o chestie cam aiurea să-ți fie milă să ucizi un animal ca să te hrănești. O spun eu, în calitate de biolog ratat. Să fim serioși, ne tragem din vânători. Dacă acum, în ziua de azi, un tată zice fiului „nu muncești, nu mănânci”, în vremuri apuse îi dădea peste plisc spunându-i „nu vânezi, nu mănânci”. Și alergai după un raton de te lua dracu’.

De asemenea, constat cu mirare următorul fenomen: Tot mai multe femei din anturajul meu încep să devină vegetariene. Aceste persoane sunt atacate de tot soiul de frustrări și complexe. Spre exemplu, Adeline mi-a explicat cât de greu îi cade o bucată de carne (mai ales prăjită) când se gândește la faptul că posesorul a trebuit să fie ucis pentru asta. Pentru ea probabil că măcelarii sunt criminali în serie. Am stat și m-am gândit la asta. Deh, din cenușă și gaz am venit, în cenușă și gaz ne vom întoarce. Această maximă aparține unui prieten, Morris. Mi-a povestit că înainte de Big-Bang (dacă ar fi să credem în rahatul ăsta) cât vedeai cu ochii era cenușă și gaz. Poți să-ți imaginezi una ca asta?

Ah, după cum am presupus. Mica focă și-a luat-o. Marele urs o duce în colți. Nu pare prea entuziasmat. Ca și cum ar fi fost la aprozar. Sângele picură pe zăpada imaculată. Viața merge înainte. Și astfel, dragi pământeni, mica focă s-a întors în cenușă și gaz.

Mă duc la bucătărie și închid ochiul. Așez ibricul în chiuvetă și las să curgă apă rece peste ouă. Arunc o privire în jur. Mă gândesc că într-o zi va trebui să fac curățenie. Totul e murdar. Peste tot e plin de sticle goale și scrumiere pline. Ce să zic, hobby-uri.

Pe urmă verific telefonul mobil. De aici ziua devine interesantă. Aș dori să adaug că la culcare îl dau pe silențios.

Noaptea nu prea ai cum să dai de mine. Vii direct și bați la ușă dacă ai vreo urgență. N-o să te poftesc înăuntru. Puțini ar înțelege „cum pot trăi într-un asemenea dezastru”. O să te-ntreb care-i treaba din prag. Și dacă comentezi pe marginea aspectului capotului meu, îți voi trânti ușa în nas. Treizeci și trei de apeluri pierdute. Sfinte! Cine-a murit?

Mă așez pe un scaun în ceva ud. Mă gândesc la aspectul telefonului mobil. N-are taste sau ecran. E crăpat. Se stinge după bunul plac. E lipit cu scoci. Zâmbesc. Ador telefonul ăsta, ce să fac?

Frate-meu. În mesaj îmi scrie că a murit tatăl nostru. Am fost șocat. Nu pot descrie în cuvinte. Absolut șocat. Am decojit ouăle cu atenție și le-am feliat. Pe urmă le-am sărat și boiat (de la boia de ardei, picantă). Am mestecat îndelung (ceea ce nu-mi stă în caracter) continuând să mă afund hadalic în starea ciudată de șoc. Crezusem până atunci că tații nu mor.

* * *

Am izbucnit în plâns, ceea ce mi se întâmplă foarte rar. Încercam să-l sufoc. Rezultatul era un geamăt de agonie, ca un oftat invers, adânc, până în măduva oaselor. Un geamăt prin care speram să mă liniștesc, să mă purific întru durere. Psihologii și psihiatrii (care au multe păreri despre orice) sunt de părere că prin plâns se elimină stresul, ba mai mult, substanțele stresante din organism. Ar avea totuși o relevanță dacă ne gândim la copii. Firi începătoare, vulnerabile, abia ieșite din ou, făcând cunoștință cu stresul, sarea și piperul vieții. Nefiind obișnuiți cu porcăria asta, copiii plâng continuu. Adulții, care au stresuri mult mai mari, dar care nu își mai permit luxul de a boci, sunt obligați să trăiască încordați, să înjure, să spargă geamul de la baie, să bea. Însă durerea și stresul meu erau cât se poate de bizare, instinctuale. Nu fusesem apropiat cu tătuțu în ultima vreme, ne vedeam din an în paște.

Chiar și atunci demult, când locuiam sub același acoperiș, ne comportam unul cu altul ca niște găuri de cur. Nici nu știam cu ce se ocupă. Ce oroare!

Am desfăcut o sticlă de vodcă, mi-am pus jumătate de pahar și l-am luat cu mine pe marginea patului. Am închis televizorul. Am băut, am gemut și tot așa. N-am mai plâns. Doar sunetul acela de oftat adânc și prăpăstios pe care l-am scos prima dată în cadrul experienței cu familia înfometată. Copilașii înfomețați. Geamătul purificator. Mi-am terminat paharul și mi-am spus în gând:

În cenușă și gaz ne vom întoarce..

2.

Petrecând ceasuri de priveghi.

Încă n-aveam de gând să-mi sun fratele. Mi-am sunat par-tenera. Îmi făcusem o gagică. Eram împreună de o lună și două săptămâni. Era vegetariană.

— Neața, scumpo!

— Așteaptă un pic! Poți aștepta un pic?

— Ok.

Se aud tot soiul de zgomote. Un piuit ascuțit. O mașină de spălat sau poate aspiratorul. Un urlat de copil. Avea grijă de nepoțelul ei. Sau poate era chiar fiul și mă mințise. Ceva știri rele prezentate de o voce masculină. Apoi se aud un clipocit și o deșurubare. Se oprește aspiratorul. Pe urmă, dacă nu mă înșel, a aruncat ceva în coșul de gunoi de la distanță. Din nou clipocitul. Vocea de bărbat încetează și pot să bag mâna în foc că pe televizor rulează *Tom & Jerry*. Fuga aia continuă și vasele sparte... Pot să jur că e vorba despre *Tom & Jerry*.

— Gata, Orsin, iartă-mă că te-am ținut atâta!

— E în regulă.

— Știi, chiar voiam să te sun.

— De ce?

— Voiam să vorbesc cu tine, îmi zice un pic agitată, înghe-suind cuvintele.

— Aha. Despre ce?

— Offf... ideea e că nu ne mai putem vedea.

Mă gândesc puțin la asta.

— De ce?

— Nu știu..., n-am timp de nimic. Simt că-mi scapă

timpul printre degete, înțelege?

— Cunosc senzația.

— Sincer, mă îndoiesc. Ideea e că n-am timp pentru mine.

Nu m-am mai epilat de cinci zile.

— Și... e mult?

De la ea mi se trage ticul ăsta verbal *ideea e*.

— Ideea e că nu ne prea potrivim, zice.

Pauză.

— Hmm, zic, ai zis că n-ai timp. Acum îmi spui că nu ne potrivim. Care-i până la urmă ideea?

— Ambele la un loc. Îmi pare rău, ești un bărbat cumsecade.

— Mulțumesc!

Copilul începe iar să urle, se aud din nou clipocitul și deșurubarea.

— Deci, s-a terminat?

— Cam da, zice.

— Cam da, sau da?

— DA!

— Bine. (inspir-expir) Îți urez o zi bună. Sper să-ți găsești timpul și să te epilezi de câte ori ai nevoie. Îți recomand epilarea în primele zile ale menstruației, influențează foliculul pilosebaceu.

— Vai, mersi frumos...

— Pa, pa!

— Pa, pa!

— Stai, stai, stai! zic. Spune-mi, te rog, ce rulează?

— Ce rulează?!

— Ce e la televizor?

— Ceva desene, cu un motan...

— Aha! *Tom & Jerry*. Eram sigur, zic victorios.

— Nț, zice. Nu e *Tom și Jerry*. Motanul ăsta îi negru. Îl cheamă Silvester, dacă nu mă înșel. Sau Vincenzo, nu mai știi exact.

Cam asta a fost. Hai, nu, serios, cum să-l cheme pe motan Vincenzo? Nu știu unde le găesc pe femeile astea. Ideea e că tata avea doar 55 de ani. M-am gândit la asta fumând. Îți faci planuri, strângi tot soiul de obiecte prin sertare, pui deoparte tot felul de piulițe și șaibe că nu se știe când îți trebuie, te plimbi de colo-colo, tai frunză la câini, te agiți și te cherchelești și dintr-odată se sfârșește tot. Mă sună Anita, o prietenă foarte bună. Vrea să mă invite la film. Rulează ceva foarte romantic și vrea să-l vadă cu mine. Am mințit-o că-mi plac filmele foarte romantice. Nu știu de ce am făcut asta.

— Dar nu te duci cu Raul?

— Mi-a dat papucii, spune.

Anita are o voce ciudată, un pic răgușită, dar totuși feminină. Într-un timp m-am dat la ea, dar mi-a mărturisit că nu o atrag deloc fizic. Și nu că aș fi un bărbat urât, mi-a explicat.

— Ce chestie! zic. Și mie mi-a dat papucii Emma.

— Serios?! De ce?

— Zicea ceva de genul că n-are timp să se epileze și că nu ne potrivim.

— Vai, îmi pare rău. Suferi?

— Normal că sufăr, zic nervos, tu nu suferi că te-a părăsit Raul?

— Mm, nu prea.

— Eu sufăr. Bărbaților le pasă.

— Îți plăcea mult de ea, nu?

— Mmm..., nu-i vorba de asta.

— Dar?

— Ideea e că știa foarte multe. (trebuie să scap cumva de *ideea e*)

— Nu înțeleg.

— Mă simțeam foarte confortabil cu ea. Știa tot. Chestii sociale și tehnice.

— Chestii sociale și tehnice!?

— Cum ar fi folosirea unor produse cosmetice. Sau norme ale politetii. Sau cât să dai la un doctor șpagă. Știa prospectele

medicamentelor pe dinafară. Sau cum se mănâncă spaghetti. Știa chiar să repare mașini. Odată, i s-a oprit mașina pe centură. A ridicat chestia aia., capotă parcă-i zice, și una două a rezolvat-o. Mi-a plăcut foarte mult treaba aia.

— Îți plac femeile care fac treabă de bărbat?

— Cred că da. Îmi plac femeile care se uită la fotbal, de exemplu. Chiar dacă eu nu suport fotbalul. Sau femeile care beau.

Râde cu poftă.

— Să înțeleg că nu te deranja că n-are timp să se epileze.

— Păi, n-am știut. N-am observat. Părea destul de epilată..

Apoi îi povestesc că a murit tata și rămâne blocată. Mă alintă, mă consolează și de asemenea îi pare bine că glumesc și râd. Îmi explică faptul că nu ne putem opune legilor inextorabile ale vieții. Apreciez lucrul ăsta. Sunt de aceeași părere.

— Când pleci?

— Azi. Să prind ultima zi de priveghi.

— Nu te duci cu avionul?

— Nu, nici gând, sunt claustrofob.

— Credeam că fobia asta se referă la spații strâmte.

— Orice spațiu din care nu poți ieși oricând vrei, îi explic.

— De ce ai vrea să ieși dintr-un avion dacă n-a ajuns încă la destinație?

— Păi nu aș vrea. Dar îmi imaginez că nu pot ieși. Apoi intru în panică. Mă oftică dacă nu pot să ies când vreau.

— Sună a rea-voință.

— Nu. E o problemă psihică cât se poate de reală. O tulburare anxioasă. Mă scot din sărite persoanele acelea care se roagă de tine să urci în lift. Se cred așa niște eroi, știi cum zic? De parcă ar fi healeri. Se pun în lift, ridică brațele mândri și zâmbitori. Uite, Orsin, vezi? Am murit?

— Hahaha, ești o mare figură.

— Ideea e că trebuie să iau trenul și fac vreo două zile.

— Doamne-Sfinte! De ce nu iei vaporul?

— Pentru că-s claustrofob.

Îmi aprind o țigară.

— Iar te-ai apucat de fumat?

— Nici nu m-am lăsat.

— Asta e culmea, Orsin. Ce legătura are claustrofobia cu vaporul?

— Păi e același lucru, dragă. Nu pot ieși când vreau eu.

— DAR EȘTI DEJA AFARĂ!

— Nț. E o falsă libertate. Nu pot coborî și simt că mă sufoc.

— Ești culmea. Ai mers vreodată cu vaporul să vezi cum e?

— Numai cu barca.

— E la fel. Și dacă tot suntem la capitolul ăsta, domnule claustrofob, din tren poți coborî când ți se scoală duminică?

— Da. Trag de mâner. E un caz medical, zic.

— Și până acum ai tras vreodată de mâner?

Atmosfera se înflăcărează.

— Nu.

— Vezi??!

— Ah, nu înțelegi nimic. De vină e sucitul psihic uman. Conștient de faptul că pot trage maneta și coborî oricând mi se scoală, ca să te citez, psihicul intră în starea de confort. De unde și expresia „ confort psihic”. N-am să trag niciodată de manetă.

— Mă oftică chestia asta... Nu știu de ce, dar mă oftică.

Și acum partea care-mi place. Auzi chestie: la priveghi și înmormântare trebuie neapărat să mergi cu cineva.

— Cu cine mergi?

— Poftim?

— La priveghi. Cu cine mergi?

— Nu înțeleg, trebuie să merg cu cineva?

— Absolut. N-ai cum să te duci singur.

— Hmm.... Păi, nu m-am hotărât încă.

— Trebuie neapărat să mergi cu cineva. Gândește-te că e un soi de îndrumător. În momentele astea poți să cazi în instabilitate emoțională și trebuie să fie cineva lângă tine tot timpul cu care să vorbești.

— Hmm..., interesant. Nu m-am gândit la nimeni. Ar fi fost Emma.

— Nu te las să te duci singur.

— Păi, vrei să mergi?

— Am crezut că nu mai întreb, zice.

— Chiar vrei? Ai curiozități morbide?

— Nu prea. Dar îmi ești prieten și vreau să fiu alături de tine.

Am discutat detaliile și ne-am luat la revedere. Pe urmă am sunat-o pe Emma. O liniște deplină.

— Ce faci?

— Mă epilez.

— Spune-mi, te rog: când mergi la o înmormântare trebuie să iei pe cineva cu tine?

— Vai, Orsin, cine-a murit?

— Tatăl unei prietene. M-a rugat să merg cu ea.

— N-ai voie să nu te duci.

— Ah, ok. Multumesc!

— Pentru puțin.

Se aude lama unduindu-se pe picioare. Emma avea niște picioare frumoase. Ți-ar fi plăcut. Dar nu poți să obligi o femeie să stea cu tine la nesfârșit.

— Auzi, mai am o întrebare, dacă ești drăguță.

— Ascult.

— Trebuie să mă îmbrac în negru?

— Firește.

— Pot să-mi iau cămașă albă?

— Desigur. Pantalonii și sacoul să fie negre.

— Trebuie să port cravată?

— Cum dorești.
Deja vocea ei capătă nuanțe de stres.
— Trebuie să aduc ceva?
— Îți va spune prietena ta.
— Aha. (...) Îți mulțumesc mult pentru răbdare și scuză-mă încă o dată pentru deranj.
— Pa, pa! zice.
— Pa, pa! zic.

— Stai, stai, stai! Auzi? Am voie să mă dau cu parfum?
— Offf. Cum dorești. Să nu fie totuși prea extravagant.
— Ok, mulțumesc din suflet!
— Pentru puțin.
— *Kurt Koffal* e bun?
— Ideea e să nu te dai o tonă, să fie prea înțepător.
— Ai observat asta la mine?
— Cam da.
— Ah, și de ce nu mi-ai spus până acum? Doar știi că am încredere în cunoștințele tale sociale și tehnice.
— Sociale și tehnice!?! Ce dracu' vrea să-nsemne asta? Orsin, mai du-te dracului, că m-am săturat de toate rahaturile astea!

Și mi-a închis.

* * *

Eram nevoit totuși să mă bărbieresc. Și să fac duș și să-mi tai unghiile. Am deschis dulapul unde mă aștepta un costum de haine impecabil. Aici țin de regulă haine de ultimă modă în stare impecabilă. De asemenea, chiloți buni și șosete negăurite. Parfumul *Kurt Koffal*. Un troler.

M-am costumat și mi-am făcut bagajul. Arătam de nota 20. Am coborât scările gândindu-mă la Emma. Îmi era dor de ea. De ce toate lucrurile bune aveau un sfârșit? Piața centrală era invadată de persoane dornice să se recreeze. Să stea la

povești. Să privească porumbeii agitându-se pe piatra cubică. Să flecărească aiurea. Cerul era ușor întunecat, străzile pline de mașini. Uneori aveai senzația că toată lumea vorbește la telefon. M-a sunat Anita. I-am zis că ajung în zece minute. A zis să nu mă grăbesc, că încă nu e gata. Și dacă ar trebui să pună de cafea. I-am zis că da, ar trebui. Dacă beau dimineața alcool, cafeaua o beau la prânz. Asta nu i-am zis, femeile nu înțeleg care-i șpilul cu băutura.

Taximetristul mi-a zis un banc politic. Ca să râzi trebuia probabil să știi care din ce partid face parte și animozitățile aferente. Din cauza asta n-am râs. Nu urmăream știrile. N-aveam nevoie, știam că lucrurile merg prost. Așa că s-a hotărât să-mi zică altul, ținea morțiș să mă facă să râd ca să-i las bacșiș. Țsta a fost ceva mai bun. Despre o roabă de testicole.

Anita purta un capot alb și papuci din pluș. Avea părul negru încă ud. Nu arăta rău deloc. Ne pupăm pe obraji.

— Orsin, n-arăți rău deloc, zice zâmbind entuziasmată. Uită-te la tine! Arăți atât de biiine!

— Mersi, dragă.

Mă așez pe scaun la masa din bucătărie. Toarnă două cești de cafea. Îmi aduce scrumieră. În timp ce pune feonul în priză mă întrebă cum mă simt. Îi zic că mai bine. Apoi își usucă părul într-o poziție cam indecentă. Ai observat în ce poziții își usucă femeile părul? Mă ridic să rabatez fereastră. Îmi aprind o țigară.

— Ai făcut deja rezervare? mă întrebă.

— Nu.

SFÂRȘIT FRAGMENTE DIN CARTE

Cuprins

Partea întâi	5
Partea a doua	215

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

Am stat pe gânduri tot drumul. Eram atât de plictisit de tot. Cel mai nasol e când ajungi în punctul unde te plictisește și gândul morții. Te simți blocat aici. E un sentiment claustrofobic. Simțindu-te blocat în funcțiile vitale și peisajul urban. Străzi, blocuri, reclame. Inspiri, expiri. Digestie. Excreție. Îți mai suflă nasul. Aceeași poveste. Nu pot să pricep cum a fost gândit inițial conceptul de viață umană. De ce e atât de lungă? Se zice că moartea biologică ar fi ca un somn fără vise. O stare de inconștiență totală și fără starea în sine. Mi s-ar fi părut o idee bună ca oamenii să moară în somn. Dacă ar fi să aleg, aș semna hârtiile răsând. Aia-i, tati!

Autocarul se oprește. Cobor. Îmi aprind o țigară. Suntem blocați aici. Nefârșită este deșertăciunea pe aceste meleaguri. Nefârșiți fi-vom într-o deșertăciune...

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-75-8

9 786068 530758 >